

In november 2021 ontvang ik een mailtje van collega-organisatie PPO uit Rotterdam. Er is in oktober een jongen verhuisd van Rotterdam naar Vlaardingen die al sinds de eerste lockdown (maart 2020) thuis zit. De vraag is of ik mee wil denken of hij nu in Vlaardingen nog ingeschreven kan worden op een school in groep 8. Er schieten direct heel veel vragen door mijn hoofd. De school waar moeder haar zoon heeft aangemeld geeft aan dat ze heel graag mee willen denken, maar al zoveel zorgen in hun groep 8 hebben dat ze niet voor zich zien hoe deze jongen bij hen nog een stabiele tijd zou kunnen doormaken.

Ik sluit aan bij een digitaal overleg waarin een groot team van zorg- en onderwijs, al geruime periode bij deze jongen en dit gezin betrokken, uitlegt wat er speelt en hoe het zover is gekomen. Duidelijk wordt dat dit kind veel heeft meegemaakt en niet zomaar weer in de schoolbanken plaats zal kunnen nemen. Hij heeft een begeleider die hem thuis begeleidt en motiveert voor huiswerk en het aanbrengen structuur in de dag. Dit lukt de ene week beter dan de andere week. Er is verschillende keren geprobeerd om hem weer terug te laten keren naar zijn school, maar dit is nooit gelukt. Over ruim een half jaar is het ook voor deze jongen tijd om de (voor alle kinderen spannende) overstap te gaan maken naar een middelbare school. Hoe dan?

We spreken af dat ik in de wijk op zoek ga naar een school die open staat om in gesprek te gaan over een plan voor deze jongen. Al is het maar dat hij nog iets van schoolbeleving meekrijgt, een wat gezonder dag- en nachtritme opbouwt en zijn basisschoolperiode op een positievere manier af kan ronden. Mijn collega van het Samenwerkingsverband van het VO is inmiddels ook betrokken om mee te denken over de mogelijkheden richting middelbaar onderwijs. Ik vind uiteindelijk een school die het gesprek met hem, moeder en begeleider wel aan wil gaan.

Het gesprek op de school is met de jongen zelf, moeder, de leerkracht van groep 8, schooldirecteur, directe begeleider en ik. De leerkracht opent het gesprek en ik merk dat ze heel goed aanvoelt hoe spannend het voor dit kind is. Ze zorgt direct voor een open, warme sfeer en vraagt niet teveel, maar legt uit hoe de school en de klas in elkaar zit, wat voor kinderen er in de klas zitten en ze vertelt over zichzelf. Dat ze heel streng kan zijn, maar ook dat ze niet van kaas houdt. Langzaam zie ik de blik in de ogen van dit kind veranderen van afwachtend en op zijn hoede naar meer nieuwsgierig en open. Op haar vraag wat hij graag doet antwoordt hij ietwat verdedigend: 'gamen'. De leerkracht blijkt daar tot zijn verbazing meer van te weten dan hij dacht en haar doorvragen hierover maakt dat zijn houding zich verder opent. Wanneer de leerkracht aangeeft dat de gym op een andere locatie is en dat de kinderen daar zelf heen lopen, maar dat hij, als hij dat spannend vindt, ook samen met de juf mee mag lopen zegt hij: 'Of ik loop gewoon mee voor de gezelligheid'. Als de leerkracht, moeder en kind een rondje door de school lopen kijken de begeleider en ik elkaar aan; zou dit dan toch een kans van slagen hebben? De directeur van de school geeft aan dat ze hier helemaal voor wil gaan, evenals de leerkracht later in het gesprek.

Wanneer ik het einde van de middag op mijn fiets naar huis stap, hangt het voorjaar overduidelijk in de lucht. Tijdens het fietsen heb ik een smile van oor tot oor en staan de tranen in mijn ogen. Natuurlijk zal dit een hobbelige weg worden en misschien staat de leerkracht komende maandagochtend voor niets bij het hek van de school op deze jongen te wachten. Maar vanmiddag waren er twee mensen die zonder voorbehoud fan van hem willen zijn en heeft hij ervaren dat hij welkom is, en voor nu is dat even meer dan genoeg!